

Cauza C-590/21

Rezumatul cererii de decizie preliminară întocmit în temeiul articolului 98 alineatul (1) din Regulamentul de procedură al Curții de Justiție

Data depunerii:

23 septembrie 2021

Instanța de trimitere:

Areios Pagos (Curtea de Casație, Grecia)

Data deciziei de trimitere:

25 iunie 2021

Recurenți:

Charles Taylor Adjusting

FD

Intimate:

Starlight Shipping Company

Overseas Marine Enterprises INC

Obiectul procedurii principale

Cerere de recunoaștere și de încuviințare a executării unei hotărâri judecătorești străine și unor ordonanțe străine care complică și împiedică acordarea unei protecții jurisdicționale de către o instanță a unui alt stat membru sau continuarea unor proceduri deja inițiate în acesta din urmă – Definiția noțiunii de ordine publică în sensul articolului 34 punctul 1 și al articolului 45 alineatul (1) din Regulamentul nr. 44/2001

Obiectul și temeiul juridic ale trimiterii preliminare

Articolul 267 TFUE, interpretarea Regulamentului nr. 44/2001

Întrebările preliminare

- 1) Expresia „vădit contrară ordinii publice a Uniunii” și, prin extensie, ordinii publice naționale, care constituie un motiv de refuz al recunoașterii și al încuviințării executării în temeiul articolului 34 punctul 1 și al articolului 45 alineatul (1) din Regulamentul nr. 44/2001, trebuie înțeleasă în sensul că privește, pe lângă „anti-suit injunctions” explicite, care interzic inițierea și continuarea unor proceduri în fața unei instanțe din alt stat membru, și hotărâri sau ordonanțe pronunțate de instanțe din state membre care complică și împiedică accesul reclamantului la protecție jurisdicțională din partea unei instanțe din alt stat membru sau continuarea unor proceduri deja pendinte în fața sa, și o asemenea ingerință în competența unei instanțe din alt stat membru de a soluționa un anumit litigiu cu care a fost deja sesizată este compatibilă cu ordinea publică a Uniunii? Mai precis, recunoașterea și/sau încuviințarea executării unei hotărâri sau a unei ordonanțe a unei instanțe dintr-un stat membru prin care se acordă solicitanților recunoașterii și încuviințării executării o despăgubire pecuniară provizorie și anticipată pentru costurile și cheltuielile ocazionate de introducerea unei acțiuni în justiție sau de continuarea unei proceduri în fața unei instanțe din alt stat membru sunt contrare ordinii publice a Uniunii, în sensul articolului 34 punctul 1 și al articolului 45 alineatul (1) din Regulamentul nr. 44/2001, atunci când această hotărâre sau ordonanță se întemeiază pe motivele că: a) din examinarea acțiunii respective, cauza este acoperită de un acord de soluționare amiabilă, încheiat în condiții legale și confirmat de o instanță din statul membru de origine a hotărârii și (sau) a ordonanței, și b) instanța din celălalt stat membru, sesizată de pârât cu o nouă acțiune, este necompetentă în temeiul unei clauze prin care se atribuie competență exclusivă?
- 2) În cazul unui răspuns negativ la prima întrebare, caracterul vădit și direct contrar ordinii publice naționale – în conformitate cu concepțiile fundamentale culturale și juridice adoptate în țară, menționate anterior, și cu normele fundamentale de drept elen, care privesc însuși nucleul dreptului la protecție jurisdicțională (articolele 8 și 20 din Constituția elenă, articolul 33 din Codul civil elen și principiul protecției acestui drept, astfel cum este precizat la articolul 176, la articolul 173 alineatele 1-3 și la articolele 185, 205 și 191 din Codul de procedură civilă elen, citat la punctul 6 din motivare), precum și cu dispozițiile articolului 6 paragraful 1 din CEDO, astfel încât, în acest caz, se poate înlătura aplicarea dreptului Uniunii privind libera circulație a hotărârilor judecătorești – constituie, în sensul articolului 34 punctul 1 din Regulamentul nr. 44/2001, astfel cum a fost interpretat de Curtea de Justiție a Uniunii Europene, un obstacol în calea recunoașterii și a încuviințării executării în Grecia a hotărârii și a ordonanțelor menționate mai sus (prima întrebare), pronunțate de instanțe din alt stat membru (Regatul Unit), iar nerecunoașterea lor din cauza acestui obstacol este conformă cu concepțiile care asimilează și promovează perspectiva europeană?

Dispozițiile de drept al Uniunii și jurisprudență a Curții relevante

Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene (denumită în continuare „carta”): articolul 47

Regulamentul (CE) nr. 44/2001 al Consiliului din 22 decembrie 2000 privind competența judiciară, recunoașterea și executarea hotărârilor în materie civilă și comercială (JO 2001, L 12, p. 1, Ediție specială, 19/vol. 3, p. 74): în special articolul 34 punctul 1 și articolul 45

Regulamentul (UE) nr. 1215/2012 al Parlamentului European și al Consiliului din 12 decembrie 2012 privind competența judiciară, recunoașterea și executarea hotărârilor în materie civilă și comercială (JO 2012, L 351, p. 1): articolele 66, 80 și 81

Hotărârea din 13 octombrie 2011, Prism Investments (C-139/10, EU:C:2011:653), Hotărârea din 28 martie 2000, Krombach (C-7/98, EU:C:2000:164), Hotărârea din 11 martie 2000, Renault (C-38/98, EU:C:2000:225), Hotărârea din 23 octombrie 2014, flyLAL-Lithuanian Airlines (C-302/13, EU:C:2014:2319, punctul 45), Hotărârea din 28 aprilie 2009, Apostolidis (C-420/07, EU:C:2009:271, punctul 55), Hotărârea din 9 decembrie 2003, Gasser (C-116/02, EU:C:2003:657, punctele 48 și 72), Hotărârea din 27 aprilie 2004, Turner (C-159/02, EU:C:2004:228), Hotărârea din 27 iunie 1991, Overseas Union Insurance și alții (C-351/89, EU:C:1991:279, punctele 23 și 24), și Hotărârea din 10 februarie 2009, Allianz și Generali Assicurazioni Generali (C-185/07, EU:C:2009:69).

Dispozițiile de drept internațional relevante

Convenția europeană pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale (CEDO): articolul 6 paragraful 1

Dispozițiile de drept național relevante

Constituția Republicii Elene: articolele 8 și 20

Codul civil: articolul 33

Codul de procedură civilă: articolul 176, articolul 173 alineatele 1-3, articolele 185, 205 și 191

Prezentare succintă a situației de fapt și a procedurii

- 1 Prima intimată, Starlight Shipping Company (denumită în continuare „Starlight”), era, *inter alia*, proprietara unei nave, iar a doua intimată, Overseas Marine Enterprises (denumită în continuare „OME”), era operatorul aceleiași nave care

s-a scufundat și s-a pierdut împreună cu încărcătura sa în urma unui accident maritim care a avut loc la 3 mai 2006.

- 2 La momentul pierderii sale, această navă era asigurată de trei asigurători. Având în vedere refuzul inițial al asigurătorilor de a plăti indemnizația de asigurare, Starlight a introdus la instanțele engleze o acțiune împotriva primilor doi asigurători și a inițiat o procedură de arbitraj împotriva celui de al treilea asigurător, solicitând plata indemnizației de asigurare.
- 3 În timp ce procedurile în discuție erau în desfășurare, au fost încheiate acorduri de soluționare amiabilă între intimat și cei trei asigurători ai navei (Settlement Agreements). Prin aceste acorduri s-a pus capăt procedurilor aflate în desfășurare, iar asigurătorii au convenit să achite indemnizația de asigurare prevăzută de polițele de asigurare ca plată integrală a tuturor creanțelor referitoare la pierderea navei. Acordurile de soluționare amiabilă au fost aduse la cunoștința unei instanțe engleze și au fost ratificate de aceasta din urmă la 14 decembrie 2007 și la 7 ianuarie 2008.
- 4 Ulterior, intimatele, precum și ceilalți proprietari ai navei, au introdus la Polymeles Protodikeio Peiraios (Tribunalul de Mare Instanță din Pireu, Grecia) acțiuni îndreptate de asemenea împotriva recurenților. Aceste acțiuni erau întemeiate de această dată pe o faptă ilicită și urmăreau obținerea unei compensații pentru prejudiciile produse și a unei despăgubiri pecuniare pentru prejudiciul moral pretins suferit ca urmare a faptei ilicite menționate.
- 5 În special, intimatele susțineau că, în cursul procedurii desfășurate în fața instanțelor engleze și pe durata refuzului asigurătorilor de a plăti indemnizația de asigurare, prepușii și reprezentanții asigurătorilor, printre care recurenții Charles Taylor adjusting Limited (care acționa în calitate de societate de consultanță juridică și tehnică) și FD (care acționa în calitate de persoană fizică – director al acesteia din urmă la data faptelor), însărcinați de asigurătorii navei cu apărarea lor împotriva pretențiilor primei intimat, au adus la cunoștința unor terți afirmații false și infamante care au afectat credibilitatea și prestigiul intimatelor.
- 6 Acesta este contextul în care au fost depuse la instanțele engleze acțiuni introduse de asigurători și de prepușii sau reprezentanții lor (printre care recurenții), care aveau calitatea de pârâți în acțiunile introduse la Polymeles Protodikeio Peiraios (Tribunalul de Mare Instanță din Pireu). Prin acțiunile menționate, ei urmăreau să se constate că acțiunile introduse în Grecia încălcau acordurile de soluționare amiabilă, prezentând cereri de despăgubire.
- 7 Cu privire la aceste acțiuni în justiție și la aceste căi de atac au fost pronunțate, printre altele, la 26 septembrie 2014, o hotărâre a judecătorului Flaux de la High Court of Justice (England and Wales), Queen's Bench Division, Commercial Court [Înalta Curte de Justiție (Anglia și Țara Galilor), Secția civilă, comercială și administrativă (contencios comercial)] și două ordonanțe ale aceluiași judecător.

- 8 Astfel, în primul rând, în hotărârea amintită s-a reținut în special că, potrivit acordurilor de soluționare amiabilă, sunt considerați prepuși și reprezentanți și recurenții, precum și că Starlight și OME au formulat pretenții împotriva recurenților. S-a statuat de asemenea că acțiunile introduse în Grecia, inclusiv împotriva recurenților, încălcau fără excepție toate acordurile de soluționare amiabilă. În conformitate cu această hotărâre, acordurile de soluționare amiabilă au drept consecință că orice pretenție potențială față de asemenea prepuși sau de reprezentanții lor răspunzători în solidar pentru fapte ilicite (pretenții care constituie temeiul acțiunilor introduse în Grecia) a fost reglementată prin acordurile de soluționare amiabilă. În sfârșit, în ceea ce privește dreptul recurenților la repararea prejudiciului, s-a recunoscut că aceștia aveau dreptul la o plată provizorie în cuantum de 100 000 GBP cu titlu de despăgubire.
- 9 În al doilea rând, în cele două ordonanțe se reține că acordurile de soluționare amiabilă exonerează în special și de asemenea recurenții de răspundere față de orice pretenție pe care Starlight și OME o pot avea cu privire la pierderea navei, inclusiv de orice răspundere în legătură cu pretențiile formulate în acțiunile introduse în Grecia, precum și că introducerea și continuarea acțiunilor introduse în Grecia de Starlight și de OME împotriva recurenților încalcă acordurile de soluționare amiabilă în ceea ce privește soluționarea completă și definitivă și competența exclusivă.
- 10 Prin prima ordonanță, intimatele au fost obligate să plătească recurenților: a) cu titlu de despăgubire, suma provizorie de 100 000 GBP pentru acoperirea pierderilor suferite până la 9 septembrie 2014 și b) cheltuielile de judecată efectuate de al doilea recurent, stabilite la suma de 120 000 GBP.
- 11 Prin a doua ordonanță, intimatele au fost obligate să plătească recurenților cheltuielile de judecată efectuate de al doilea recurent, stabilite la suma de 30 000 GBP.
- 12 Cele două ordonanțe conțin de asemenea dispoziții prin care se pune în vedere Starlight și OME, precum și persoanelor fizice care le reprezintă, că, în caz de nerespectare a ordonanțelor, se va putea considera că ele nu și-au îndeplinit obligațiile dispuse de instanță, iar bunurile lor vor putea fi confiscate sau acestora li se va putea aplica o amendă ori persoanele fizice vor putea fi reținute.
- 13 Prin cererea din 7 ianuarie 2015 depusă la Monomeles Protodikeio Peiraios (Tribunalul de Mare Instanță în complet de judecător unic din Pireu, Grecia), recurenții au solicitat recunoașterea și încuviințarea executării în Grecia, în temeiul Regulamentului nr. 44/2001, ale hotărârii menționate și ale celor două ordonanțe. Monomeles Protodikeio Peiraios (Tribunalul de Mare Instanță în complet de judecător unic din Pireu, Grecia) a admis această cerere.
- 14 La 11 septembrie 2015, intimatele au introdus la Monomeles Efeteio Peiraios (Curtea de Apel în complet de judecător unic din Pireu, Grecia) o cale de atac în temeiul articolului 43 din Regulamentul nr. 44/2001. Monomeles Efeteio Peiraios

(Curtea de Apel în complet de judecător unic din Pireu, Grecia) a admis calea de atac, a anulat decizia Tribunalului de Mare Instanță și a respins cererea recurențelor.

- 15 În special, Monomeles Efeteio Peiraios (Curtea de Apel în complet de judecător unic din Pireu, Grecia) a reținut, printre altele, că recurenții solicitaseră protecție jurisdicțională în fața instanțelor engleze, considerând că acordurile de soluționare amiabilă ar fi lipsit instanțele elene sesizate de competență jurisdicțională în această privință. În plus, potrivit instanței menționate, hotărârea și cele două ordonanțe nu conțin o „anti-suit injunction”. Totuși, în opinia sa, atât în hotărâre, cât și în ordonanțe figurează considerații care împiedică continuarea procedurilor inițiate în Grecia, obligă la repararea prejudiciului și îi avertizează cu privire la obligația de a plăti despăgubiri pe cei care urmăresc să obțină plata creanțelor lor prin intermediul unor proceduri în fața justiției elene. Aceste texte conțin, așadar, „cvasi” „anti-suit injunctions” care se opun introducerii unei acțiuni în fața justiției elene, cu încălcarea dispozițiilor articolului 6 paragraful 1 din CEDO, ale articolului 8 alineatul (1) și ale articolului 20 din Constituție, care țin de esența noțiunii de ordine publică.
- 16 La 7 octombrie 2019, recurenții din litigiul principal au declarat la instanța de trimitere recurs împotriva hotărârii Monomeles Efeteio Peiraios (Curtea de Apel în complet de judecător unic din Pireu, Grecia).

Principalele argumente ale părților din procedura principală

- 17 În cadrul căii de atac introduse la Monomeles Efeteio Peiraios (Curtea de Apel în complet de judecător unic din Pireu, Grecia), intimatele au susținut că recunoașterea și încuviințarea executării hotărârii și ordonanțelor menționate sunt vădit contrare ordinii publice de drept material și procedural național și al Uniunii, întrucât încalcă dreptul lor fundamental la protecție jurisdicțională și constituie o ingerință inadmisibilă în competența jurisdicțională a instanțelor unui alt stat membru, în speță a instanțelor elene.
- 18 Recurenții susțin că decizia atacată este afectată în special de o eroare în interpretarea și în aplicarea dispozițiilor articolului 34 punctul 1 din Regulamentul nr. 44/2001 (care trebuie să facă obiectul unei aplicări stricte), ale articolului 33 din Codul civil, ale articolelor 8 și 20 din Constituție și ale articolului 6 paragraful 1 din CEDO. În special, ei susțin că o interpretare corectă a acestor dispoziții ar fi trebuit să conducă la concluzia că hotărârea și ordonanțele nu sunt vădit contrare ordinii publice naționale și celei a Uniunii și nu încalcă principiile fundamentale ale acestora, întrucât acordarea provizorie în favoarea recurenților a unei despăgubiri pentru procedurile inițiate în Grecia înainte de depunerea cererilor lor la instanțele engleze nu împiedică accesul în continuare la instanțele elene și la protecție jurisdicțională din partea acestora și că hotărârea și ordonanțele au fost eronat tratate într-un mod similar cu „anti-suit injunctions”.

Prezentare succintă a motivelor trimiterii preliminare

- 19 Mai întâi, instanța de trimitere consideră că, într-un caz precum cel din speță, în care se solicită recunoașterea și încuviințarea executării unor hotărâri sau unor ordonanțe pronunțate înainte de 10 ianuarie 2015 cu privire la acțiuni sau la cereri introduse înainte de această dată, se aplică dispozițiile Regulamentului nr. 44/2001, iar nu cele ale Regulamentului nr. 1215/2012.
- 20 În Grecia, în ceea ce privește recunoașterea hotărârilor străine, ordinea publică este înțeleasă în sensul articolului 33 din Codul civil, care reflectă de asemenea ordinea publică internațională. În acest sens, recunoașterea sau încuviințarea executării unei hotărâri în Grecia nu pot fi admise în cazul în care, din cauza conținutului acestora, executarea lor ar fi contrară concepțiilor culturale, juridice, etice, sociale, juridice sau economice fundamentale existente în țară și care organizează ritmul său de viață. Prin urmare, recunoașterea sau încuviințarea executării nu pot fi permise atunci când conținutul și dispozițiile hotărârii străine sunt contrare unor principii culturale sau juridice fundamentale și unor drepturi fundamentale ale persoanelor, recunoscute de statul de drept.
- 21 În plus, potrivit articolului 8 alineatul 1 din Constituție, „[n]imeni nu poate fi privat împotriva voinței sale de instanța stabilită prin lege”, iar, potrivit articolului 20 alineatul 1 din Constituție, „[o]rice persoană are dreptul de a obține protecție jurisdicțională în fața instanțelor judecătorești și își poate expune în fața acestora argumentele referitoare la drepturile și la interesele sale, în conformitate cu dispozițiile legii”. Aceste dispoziții coroborate ale Constituției garantează pe deplin oricărei persoane dreptul la o cale de atac în fața instanțelor elene și la o protecție juridică deplină din partea lor. Dreptul menționat este fundamental și face parte din nucleul ordinii juridice elene, inspiră întregul drept material și procedural elen și se materializează prin diverse expresii. Prin urmare, potrivit dreptului elen, nu se poate nici măcar concepe sau tolera excluderea *a priori* de la beneficiul unei protecții jurisdicționale sau existența unor interferențe și obstacole care să facă mai dificilă acordarea acesteia. Somația de plată a unei despăgubiri cu titlu provizoriu emisă împotriva reclamantului care a introdus o acțiune în justiție, întemeiată tocmai pe faptul că a solicitat protecție jurisdicțională, ar constitui un astfel de obstacol.
- 22 La punctul 6 din motivare, instanța de trimitere arată că, în mod evident, ordinea juridică elenă prevede de asemenea, prin diverse dispoziții procedurale, sancțiuni în caz de abuz de procedură. În special, se prevede că cheltuielile de judecată sunt suportate de partea care cade în pretenții (articolul 176 din Codul de procedură civilă), ceea ce instanța dispune însă la momentul soluționării litigiului printr-o hotărâre definitivă, atunci când se încheie etapa decizională, în timp ce în etapele anterioare fiecare parte suportă cheltuielile de judecată aferente tuturor acțiunilor procedurale pe care le inițiază (articolul 173 alineatele 1-3 din Codul de procedură civilă), cu excepția unor cazuri expres prevăzute. Se prevede de asemenea stabilirea (prin hotărârea definitivă) a cheltuielilor de judecată în sarcina reclamantului care a avut câștig de cauză atunci când acesta din urmă nu și-a

respectat obligația de a respecta adevărul sau răspunde pentru alte practici procedurale abuzive (articolul 185 din Codul de procedură civilă), impunerea, prin hotărârea definitivă, a unei sancțiuni pecuniare părții care a introdus cu rea-credință o cale de atac sau o acțiune vădit neîntemeiată sau care a inițiat o procedură cu intenții dilatorii ori nu a respectat bunele moravuri etc. (articolul 205 din Codul de procedură civilă), precum și posibilitatea de a obliga reclamantul la plata cheltuielilor de judecată în cazul amânării dezbaterilor cu privire la cauză (articolul 241 alineatul 1 din Codul de procedură civilă). În sfârșit, dreptul procedural elen prevede că ordonanțele instanțelor de prim grad de jurisdicție, inclusiv cele pronunțate cu titlu definitiv, care pot face obiectul unei căi de atac ordinare (articolul 909 punctul 2 din Codul de procedură civilă), și anume opoziția și apelul, nu pot fi declarate executorii cu titlu provizoriu. Rezultă că, fără excepție, ordonanța privind cheltuielile de judecată nu poate fi declarată executorie înainte de pronunțarea hotărârii definitive, în scopul de a evita orice obstacol în calea exercitării unei căi de atac ordinare de către partea care cade în pretenții. Din jurisprudența instanțelor elene reiese de asemenea că practicile procedurale abuzive ale unui reclamant care face declarații false determină și obligația de a despăgubi cealaltă parte (pârâtul), întemeiată pe o faptă ilicită (articolele 914 și 919 din Codul civil), dar numai în cazul în care nu ar contraveni autorității de lucru judecat a hotărârii privind acțiunea formulată de reclamant. Modul în care această problemă este abordată de jurisprudența elenă evidențiază în mod clar obligația instanțelor de a proteja, în principiu, dreptul fundamental al reclamantului de a sesiza instanța, chiar dacă comportamentul său poate fi considerat abuziv, fără a putea fi admisă vreo intervenție preventivă din partea instanței, prin care să fie afectată soluționarea acțiunii sale în justiție sau prin care să se acorde o despăgubire cu titlu de reparație a prejudiciului înainte de finalizarea procedurii în cauză, în scopul de a limita protecția jurisdicțională solicitată. În același timp, posibilitatea de a acorda ulterior o despăgubire se menține de asemenea în măsura în care aceasta este compatibilă cu soluția litigiului având ca obiect acțiunea introdusă. În plus, potrivit dreptului intern, singura instanță competentă să dispună obligarea la plata cheltuielilor de judecată aferente unei proceduri inițiate în fața sa este instanța care va statua cu titlu definitiv cu privire la acestea (articolul 191 din Codul de procedură civilă).

- 23 Pe de altă parte, articolul 6 paragraful 1 din CEDO apără dreptul oricărei persoane la protecție jurisdicțională. Acest drept fundamental este de asemenea consacrat la articolul 47 din cartă, care prevede dreptul la o cale de atac jurisdicțională. Acest drept face de asemenea parte din tradițiile constituționale comune statelor membre ale Uniunii Europene și din instrumentele internaționale privind protecția drepturilor omului. Protecția acestui drept vizează, așadar, inclusiv în ceea ce privește interpretarea și aplicarea articolului 34 punctul 1 din Regulamentul nr. 44/2001, ordinea publică europeană de drept material și procedural și, prin extensie, ordinea publică națională.
- 24 În această perspectivă, se ridică problema dacă sunt conforme cu ordinea publică a Uniunii o hotărâre judecătorească și ordonanțele pronunțate de o instanță a unui stat membru prin care se recunoaște și se impune plata, sub forma unei

despăgubiri provizorii, a cheltuielilor de judecată (recunoaștere care constituie în esență o sancțiune aparent cu titlu de reparație a prejudiciului) aferente unei cauze pendinte în fața instanțelor unui alt stat membru. Fără îndoială, o astfel de recunoaștere nu împiedică garantarea protecției jurisdicționale; totuși, exercitarea acesteia devine dificilă, din moment ce reclamantul în fața instanțelor unui alt stat membru este obligat (chiar dacă hotărârea statului de origine a fost declarată executorie la locul reședinței sale principale sau al sediului său principal, unde se află cea mai mare parte a bunurilor sale), să plătească în avans, pe lângă propriile cheltuieli de judecată, și cheltuielile de judecată efectuate de cealaltă parte înainte ca instanța sesizată să pronunțe o hotărâre definitivă. Caracterul acestei obligări de mijloc de determinare a reclamantului să renunțe la continuarea procedurii este cu atât mai evident în cazul în care hotărârea respectivă prevede că se poate acorda o despăgubire suplimentară dacă cheltuielile sale cresc, cu alte cuvinte dacă judecarea cauzei continuă. Această problemă nu privește doar interese economice, ci are o incidență clară asupra exercitării neîngrădite a dreptului fundamental la protecție jurisdicțională.

- 25 Pe de altă parte, „anti-suit injunction”, cunoscută în principal în *common law*, este o ordonanță a unei instanțe prin care se interzice unei persoane să inițieze sau să continue o procedură judiciară sau arbitrală în fața unei instanțe străine sau a unui tribunal arbitral. Inițial, conținutul „anti-suit injunctions” consta în interdicția de a iniția sau de a continua procedura în fața instanțelor engleze. Ulterior, a apărut o formă transfrontalieră a „anti-suit injunction”, măsura respectivă fiind adoptată în legătură cu procedurile în curs de desfășurare în străinătate. „Anti-suit injunctions” se pronunță în principal pentru motivul că introducerea unei acțiuni în justiție sau continuarea procedurii în fața unei instanțe din alt stat, cu rea-credință sau în mod abuziv, ar aduce prejudicii reclamantului. Printr-o asemenea acțiune se urmărește în esență ca instanța unui stat să intervină într-o procedură aflată în curs de desfășurare în alt stat. Procedând astfel, instanța nu se pronunță, așadar, numai cu privire la competența sa, ci și cu privire la competența unei instanțe naționale străine.
- 26 În continuare, instanța de trimitere face referire la Hotărârea din 27 aprilie 2004, *Turner* (C-159/02, EU:C:2004:228), prin care Curtea a declarat că Convenția de la Bruxelles, căreia i-a succedat Regulamentul nr. 44/2001, „trebuie interpretată în sensul că se opune unei ordonanțe prin care instanța unui stat contractant interzice unei părți la un litigiu pendinte în fața sa să inițieze sau să continue o procedură în fața unei instanțe din alt stat contractant, chiar dacă această parte acționează cu rea-credință în scopul de a împiedica desfășurarea litigiului pendinte”.
- 27 Or, ordonanța prin care instanța interzice unei părți, sub amenințarea aplicării unei sancțiuni, să introducă sau să continue o acțiune în fața unei instanțe străine are drept efect să aducă atingere competenței acesteia din urmă de a soluționa litigiul. Astfel, orice ordonanță prin care se interzice reclamantului să inițieze o asemenea procedură ar trebui considerată o ingerință în competența instanței străine, incompatibilă cu sistemul Convenției de la Bruxelles (Hotărârea din 27 aprilie 2004, *Turner*, C-159/02, EU:C:2004:228).

- 28 În conformitate cu articolul 35 alineatul (3) din Regulamentul nr. 44/2001, în cadrul procedurii de recunoaștere și de încuviințare a executării, competența instanței din statul membru de origine nu poate fi revizuită, iar criteriul ordinii publice nu poate fi aplicat normelor în materie de competență, în sensul articolului 34 punctul 1, astfel încât nerespectarea acestor norme nu poate justifica respingerea cererii în cauză.
- 29 Pe de altă parte, o altă problemă ar fi cea a ingerinței unei instanțe a unui stat membru în competența jurisdicțională a unui alt stat membru. Pe lângă „anti-suit injunctions” exprese, o problemă similară rezultă de asemenea din calcularea anticipată și din obligarea cu titlu provizoriu la plata, sub forma reparării prejudiciului, a cheltuielilor de judecată (ceea ce constituie o sancțiune materială sub forma unei despăgubiri) aferente unei cauze pendinte în fața instanțelor unui alt stat membru. Acest lucru este valabil indiferent de rezultatul procedurii în fața acestora din urmă, care poate fi nefavorabil reclamantilor, și, în definitiv, indiferent dacă se declară că instanțele respective nu sunt competente să îl soluționeze, astfel încât ele sunt singurele instanțe competente să calculeze și să oblige la plata cheltuielilor de judecată ocazionate de procedura în fața lor. Deși asemenea hotărâri și ordonanțe nu se opun în mod expres ca introducerea sau continuarea acțiunii să fie efectuată în fața unei instanțe din alt stat membru, nu este mai puțin adevărat că în acest mod se aplică o sancțiune anticipată.
- 30 În această perspectivă, se ridică, așadar, problema dacă pronunțarea unor hotărâri și a unor ordonanțe în acest sens, care afectează în esență rezultatul procedurii în fața unei instanțe din alt stat membru pentru motivul că aceasta din urmă nu este competentă să soluționeze un litigiu, constituie o ingerință în competența sa jurisdicțională, contrară ordinii publice a Uniunii și, prin extensie, ordinii publice naționale.
- 31 În speță, instanța sesizată exprimă îndoieli cu privire la următoarele aspecte de drept în ceea ce privește interpretarea unor dispoziții de drept al Uniunii.
- 32 În primul rând, dacă sintagma „vădit contrară ordinii publice a Uniunii” și, prin extensie, ordinii publice naționale, care constituie un motiv de refuz al recunoașterii și al încuviințării executării în temeiul articolului 34 punctul 1 și al articolului 45 alineatul (1) din Regulamentul nr. 44/2001, trebuie înțeleasă în sensul că privește, pe lângă „anti-suit injunctions” explicite, care interzic inițierea și continuarea procedurilor în fața unei instanțe din alt stat membru, și hotărâri sau ordonanțe pronunțate de instanțe din state membre care limitează și împiedică reclamantul în ceea ce privește acordarea protecției jurisdicționale de către o instanță din alt stat membru sau continuarea unor proceduri deja pendinte în fața sa și dacă este conformă cu ordinea publică a Uniunii o asemenea ingerință în competența unei instanțe din alt stat membru de a soluționa un anumit litigiu, deja pendinte în fața sa (prima întrebare preliminară, punctul i).
- 33 În special, se ridică problema dacă ordinea publică a Uniunii, în sensul articolului 34 punctul 1 și al articolului 45 alineatul (1) din Regulamentul nr. 44/2001, se

opune acordării anticipate a unei despăgubiri provizorii solicitanților recunoașterii și încuviințării executării unei hotărâri sau ale unei ordonanțe pronunțate de o instanță a unui stat membru pentru costurile și cheltuielile ocazionate de introducerea acțiunii în justiție sau de continuarea unei proceduri în fața unei instanțe din alt stat membru, pentru faptul că: a) în urma examinării acțiunii respective, cauza este acoperită de un acord de soluționare amiabilă, încheiat potrivit legii și confirmat de o instanță din statul membru de origine al hotărârii și/sau al ordonanței, și b) instanța din celălalt stat membru, sesizată de același pârât cu o nouă acțiune, este incompetentă în temeiul unei clauze prin care se atribuie competență exclusivă (prima întrebare preliminară, punctul ii).

- 34 În al doilea rând, dacă, în conformitate cu normele de drept elen și cu dispozițiile articolului 6 paragraful 1 din CEDO citate mai sus, adoptarea unor hotărâri și a unor ordonanțe în acest sens, contrară normelor fundamentale care se înscriu în însuși nucleul dreptului la protecție jurisdicțională în statul membru solicitat (Grecia), constituie un motiv de împiedicare a recunoașterii și a încuviințării executării lor în temeiul articolului 34 punctul 1 din Regulamentul nr. 44/2001, astfel încât ar fi afectat principiul liberei circulații a hotărârilor, și dacă nerecunoașterea din cauza acestui obstacol este conformă cu concepțiile care asimilează și promovează perspectiva europeană (a doua întrebare preliminară).